

[Leif Hermann]

Slapheden i tilsynet, politiets manglende begejstring for at efterforske sager, manglende tilbøjelighed hos domstolene til at stange følelige straffe ud i disse sager har naturligvis noget at gøre med synet på meningen med miljøbeskyttelse i forhold til den samfundsmæssige nytte, virksomhederne er udtryk for, enten i kraft af valutaindtægter eller i kraft af arbejdspladser.

Dominerende virksomheder i en kommune er naturligvis klart i stand til at sætte sig hen med kommunalbestyrelsen og få nogle »fornuftige« miljøvilkår ud af det, hvis de antyder, at hvis ikke det går igennem på den facon, så kunne det være, at der var lande, der var mere liberale med hensyn til vilkår og forhold i øvrigt på miljøbeskyttelsesområdet. Den slags ting har overordentlig stor virkning på følsomme sind i landets kommunalbestyrelser. Jeg tror, jeg har udtrykt det nogenlunde på samme måde sidste år, da vi diskuterede håndhævelsesbestemmelserne.

Derfor er det meget tilfredsstillende, at miljøministeren nu siger: dette skal også ses i lyset af en mere generel revision af miljøbeskyttelsesloven. Det vil vi absolut gå ind i en konstruktiv diskussion om.

Når dette forslag er kommet frem, er det såmænd ikke, fordi vi synes, at vi skal tage hul på det, før miljøministeren kommer med noget, som er vældig gennemarbejdet. Vi har faktisk fået den idé for temmelig lang tid siden. Første gang vi fik ideen var ved brylluppet mellem disse tre umage par – nej, jeg tror ikke, Industrirådet er umage i forhold til det konservative folkeparti, men det var i 1973, da socialdemokratiet, Industrirådet og det konservative folkeparti fandt hinanden i det, der blev miljøbeskyttelsens afdansningsbal.

Dengang fremsatte vi, som det fremgår af bemærkningerne, forslag til ændring af det princip, så det tydeliggjordes, at det var miljøet, det handlede om. Vi forsøgte igen i 1982, og vi forsøgte sidste år i forbindelse med genanvendelsesloven, men alle var overordentlig afvisende og opererede egentlig med en argumentation, som et venligt menneske sendte mig her for nogen tid siden, da det blev offentligt, at vi havde fremsat sådan et forslag sammen med venstresocialisterne.

Det er ren populisme, skrev den pågældende, at foreslå bestemmelsen ophævet. Det gør vi nu heller ikke. I kunne såmænd lige så

godt fastslå den almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsgrundsætning ophævet. Proportionalitetsgrundsætningen har noget at gøre med, hvilke hensyn man i den offentlige forvaltning kan tage, hvilke saglige hensyn der kan lægges til grund for afgørelserne. Det kunne man såmænd godt sige, men ikke desto mindre er det væsentligt med en diskussion af dette princip, det forhold, at miljøministeren har sagt, at det aldrig har været meningen, at det skal forstås på den måde, til trods for at en domstol har kunnet forstå det og oven i købet har inddraget det i domsforhandlingen og domspræmisserne, jeg tænker her på Superfosdommen.

Vi har med forslaget, kan jeg vist godt sige, med socialistisk beskedenhed valgt en fremgangsmåde, der skal synliggøre anvendelsen af princippet. Det bliver anvendt, som vi ved, mere eller mindre bevidst eller ubevidst, men så lad os dog få at vide, at miljøet har spillet den største rolle i den afvejning, der har fundet sted. Det kan man almindeligvis ikke. Det kan man se efter måske et års forløb, når det viser sig, at de foranstaltninger, der er tale om, ikke har haft nogen videre effekt eller er utilstrækkelige. Derfor har vi valgt at bruge det princip, også fordi det er et princip, vi er i gang med at få ind i forvaltningsloven.

Vi har ikke spur imod, at dette forslag indgår i de videre overvejelser, sådan som miljøministeren nævnte det, om en generel revision af loven.

Det kan undre mig, at hr. Ahlmann-Ohlisen starter med at afvise det, men synes, det er fantastisk godt, og vil have en konstruktiv diskussion om det. Hr. Sønderby nøjes bare ganske almindeligt med at afvise det og ikke komme med nogen nærmere begrundelse.

Jeg vil godt som hr. Hjortnæs stille det spørgsmål: godskyld, hvem er det, der bestemmer? Jeg er mest tilbøjelig til at holde med ministeren og tage til efterretning, at dette nu vil indgå i ministerens overvejelser om, hvordan det kan laves. Jeg vil godt have ministeren til at bekræfte, at det er ham, der bestemmer på miljøområdet, og i hvert fald ikke hr. Sønderby, sådan at vi ved revisionen af miljøbeskyttelsesloven får dette emne grundigt diskuteret igennem.

Jeg sagde før, at det var et moderat forslag – den socialistiske beskedenhed – men vi har også sagt i fremsættelsestalen, at hvis der er